

ΦΡΑΝΣΟΑ ΚΟΠΠΕ, ὁ κατ' ἐξοχὴν τρυφερὸς Γάλλος ποιητής, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὴν 12^{ην} Ἰανουαρίου 1842. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Λύκειον Σαιν - Λουί. Πένης ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του, κατὰ τὴν νεότητά του ἐγένετο ὑπαλληλίσκος ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Στρατιωτικῶν.

✱ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΚΟΠΠΕ ✱

Δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ γνωστός, πασίγνωστος ἐκ τῶν πρώτων σκηρικῶν ἔργων του, δι' ὧν παρὰ τὴν ρομαντικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀνέδειξεν ἀτομικὴν πρωτοτυπίαν. Διεκρίθη τὸ πρῶτον μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ «Συγχρόνου Παρνασσοῦ» τῷ 1866, κατὰ τὸ αὐτὸ δ' ἔτος ἐξέδωκε τὴν πρώτην συλλογὴν του «Reliquaire», καὶ μετὰ δύο ἔτη ἕτερον τόμον ποιήσεων τὰς «Intimités». Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἔσχον κατόπιν ἐν νέον ἔργον του ἀπὸ τὴν συλλογὴν «Poèmes modernes» ἢ «Bénédiction», ὡς καὶ ἕτερόν τι ἀνέκδοτον, ἢ «Grève des forgerons».

Μετέπειτα κατέγινεν εἰς τὸ Θέατρον. Ὁ «Διαβάτης» του ποιητικῆ φανταζι ἐδόθη τῷ 1869 εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ ἔσχε τὴν μεγαλητέραν τῶν ἐπιτυχιῶν. Τὰ κατόπιν «Deux Douleurs» μονόπρακτον δράμα καὶ ἡ «Abandonnée» δίπρακτον δράμα ἀπέτυχον. Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς μετὰ ταῦτα κατεχειροποιήθη εἰς ἅπασαν τὴν Γαλλίαν διὰ τὰς ὠραίας πατριωτικὰς ἐννοίας ὡς καὶ διὰ τοὺς ὠραίους στίχους τοῦ ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ δοθέντος μονοπρακτοῦ ἔργου του: «Fais ce que dois». Ἐνταύτῳ ἔγραψε πάμπολλα ἀκόμη σκηρικὰ ἔργα μεγαλητέρας ἀξίας ὡς τὸν «Σεβήρον Τορέλλην», τὸ «Στέμμα» τελευταίως, κ.τ.λ.

Ἡ ἐπιτυχία του ὅμως εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὸ περὶ τὸν ἀνέδειξαν κατόπιν ποιητὴν γνήσιον. Ἐξέδωκεν ὀλοκλήρους τόμους ποιημάτων, διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων. Ἡ ποιησις του εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔργον ὑψῆς, ἔργον ἐκτελέσεως. Αἱ λεπταὶ του καὶ αἱ ἀπλαῖ ἔννοιαι, ἡ αἰωνία γλυκύτης καὶ τρυφερότης του, τὸ ἐρωτικὸν πάντα παράπονόν του, ἐγλείονται εἰς λαξευτοὺς ὄσον καὶ τρυφεροὺς, καὶ τεχνικοὺς καὶ κατακληθόντας στίχους. Εἰς τὰ διηγήματα αὐτοῦ καὶ τὰ μυθιστορηματά του ἀναξῶσι συνήθως διαδοχικῶς ταπειναί, ἀλλὰ πάσχουσαι φυσιογνωμίαι τοῦ παρισινοῦ κόσμου, τοῦ λαοῦ ἰδίως, ἀπλὰ συγκινητικὰ δράματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης. Ἐπάρχουν ἔργα του, τὰ ὅποια πλέον ἢ ἀσφαλῶς δύναται τις νὰ τὰ ὀνομάσῃ ἀριστοτεχνηματάκια. Ὅ,τι δὲ καταγοητεύει παρὰ τῷ Κοππὲ δὲν εἶνε συνήθως ἡ ἰδέα, ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης, ἡ ἐκτέλεσις.

ΠΡΟ τοῦ νὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς μίαν ἡμέραν — τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὄλο τὸ Παρίσι ἐρωτεύθη μὲ τὴν γλυκυτάτην του Μουσικὸν τοῦ δρόμου, — ὁ ζωγράφος Μιχαὴλ Γκεράρ εἶχε γνωρίσῃ τὴν σκληρὰν δυστυχίαν. Ἡ μήτηρ του, ἡ θαυμαστὴ του μήτηρ, ἣτις δὲν ἀμφέβηκεν οὔτε μίαν στιγμὴν περὶ τῆς κλίσεως τοῦ υἱοῦ της καὶ ἣτις ἀπέθανεν ὑπερήφανος ἤδη, ποῦ τὸν εἶδε καταλαβόντα θέσιν μεταξύ τῶν νέων καλλιτεχνῶν τῆς νεωτέρας σχολῆς, ἔζησε παρὰ τὸ πλευρόν του τὰ τρομερὰ ἔτη τῆς δοκιμασίας, παρηγοροῦσα αὐτόν διὰ τῆς ἀγάπης της, ἐνισχύουσα αὐτόν διὰ τοῦ θάρρους της.

Οὕτω ὁ Μιχαὴλ, ὅστις ἐλιποθύμησεν ἐκ θλίψεως τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ της, παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ χαίνοντος τάφου, εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Μονμάρτης, ὅταν προσέφη τώρα τὰς λέξεις ταύτας: « ἡ μήτηρ μου », ἡ φωνὴ του τρέμει ἐκ συγκινήσεως, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς καλῆς γυναικὸς διαμένει πάντοτε σεβαστὴ καὶ ἱερὰ ἐν τῇ μνήμῃ του ὡς κανὼν τοῦ ἱεροῦ τῶν νεῶν.

Ὁ Μιχαὴλ ἦτο μόλις εἰκοσαετής καὶ εἰργάζετο ἀπὸ δέκα ὀκτὼ μνηνῶν μόνον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ζερῶμ, εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ὅταν ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὁ πατήρ του, ὁ ἐντιμὸς ταμίας τῆς